

Disposició addicional tercera. *Coordinació de les històries clíniques.*

El Ministeri de Sanitat i Consum, en coordinació i amb la col·laboració de les Comunitats Autònomes competents en la matèria, promourà, amb la participació de tots els interessats, la implantació d'un sistema de compatibilitat que, atesa l'evolució i disponibilitat dels recursos tècnics, i la diversitat de sistemes i tipus d'històries clíniques, en possibilita l'ús pels centres assistencials d'Espanya que atenguen un mateix pacient, en evitació que els atesos en diversos centres se sotmeten a exploracions i procediments de repetició innecessària.

Disposició addicional quarta. *Necessitats associades a la discapacitat.*

L'Estat i les Comunitats Autònomes, dins de l'àmbit de les seues respectives competències, dictaran les disposicions necessàries per a garantir als pacients o usuaris amb necessitats especials, associades a la discapacitat, els drets en matèria d'autonomia, informació i documentació clínica regulats en esta Llei.

Disposició addicional cinquena. *Informació i documentació sobre medicaments i productes sanitaris.*

La informació, la documentació i la publicitat relatives als medicaments i productes sanitaris, així com el règim de les receptes i de les ordes de prescripció corresponents, es regularan per la seua normativa específica, sense perjudi de l'aplicació de les regles establides en esta Llei quant a la prescripció i ús de medicaments o productes sanitaris durant els processos assistencials.

Disposició addicional sexta. *Règim sancionador.*

Les infraccions del que disposa la present Llei queden sotmeses al règim sancionador previst en el capítol VI del Títol I de la Llei 14/1986, General de Sanitat, sense perjudi de la responsabilitat civil o penal i de la responsabilitat professional o estatutària procedents en dret.

Disposició transitòria única. *Informe d'alta.*

L'informe d'alta es regirà pel que disposa l'Orde del Ministeri de Sanitat, de 6 de setembre de 1984, mentres no es desplegue legalment el que disposa l'article 20 d'esta Llei.

Disposició derogatòria única. *Derogació general i de preceptes concrets.*

Queden derogades les disposicions del mateix rang o d'un rang inferior que s'oposen al que disposa la present Llei i, concretament, els apartats 5, 6, 8, 9 i 11 de l'article 10, l'apartat 4 de l'article 11 i l'article 61 de la Llei 14/1986, General de Sanitat.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

La present Llei entrarà en vigor en el termini de sis mesos a partir de l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 14 de novembre del 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

22189 LLEI 42/2002, de 14 de novembre, de creació del Col·legi de Pràctics de Port. («BOE» 274, de 15-11-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta Llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La promulgació de la Llei 27/1992, de 24 de novembre, de Ports de l'Estat i de la Marina Mercant, ha suposat un canvi radical pel que fa a l'estructura del practicatge, configurant-lo com un servici portuari la titularitat del qual correspon a les autoritats portuàries, alhora que es residencien en l'Administració marítima competències sobre la seua regulació per raons de seguretat marítima.

Els pràctics de port constitueixen en l'actualitat un conjunt de professionals amb suficients senyals d'identitat propis i interessos comuns les legítimes aspiracions d'agrupament corporatiu dels quals mereixen ser ateses per mitjà de la corresponent via legal. En este sentit, la Federació de Pràctics de Port d'Espanya ha sol·licitat la creació d'un Col·legi Oficial Nacional de Pràctics de Port adscrit al Ministeri de Foment.

D'altra banda, no falten raons d'interés públic que justifiquen la creació del Col·legi Oficial de Pràctics de Port, ja que pot coadjuvar molt eficaçment a la millor prestació del servici de practicatge i servir com a òrgan qualificat per a participar en els procediments d'elaboració de normes susceptibles d'afectar este servici amb caràcter general.

En conseqüència, pareix pertinent la creació d'un Col·legi Oficial d'àmbit nacional que, sense perjudi de les competències que en esta matèria tenen constitucionalment reconegudes les Comunitats Autònomes, atenga els fins anteriorment referits i òmpliga un buit llargament sentit en l'exercici de la professió.

Article 1.

Es crea el Col·legi Oficial Nacional de Pràctics de Port, que tindrà personalitat jurídica i plena capacitat per al compliment dels seus fins amb subjecció a la Llei.

Article 2.

1. El Col·legi Oficial Nacional de Pràctics de Port agruparà tots els professionals amb nomenament de pràctic expedit per les autoritats competents. Així mateix, integrarà aquells pràctics que estiguen en possessió del títol de Pràctic de Número de Port i Pràctic de Port d'Espanya i a tots els pràctics d'atracades atorgades en concessió.

2. Per a exercir legalment la professió, serà requisit indispensable estar incorporat al Col·legi i complir els requisits legals i estatutaris exigits per la Llei de Col·legis Professionals i la resta de normativa que, com a pràctics professionals, se'ls s'aplicara.

Article 3.

El Col·legi Oficial Nacional de Pràctics de Port es relacionarà amb l'Administració General de l'Estat a través

del Ministeri de Foment i, d'ara en avant, amb aquell que tinga atribuïdes les competències en la matèria.

Este Ministeri tindrà la capacitat de convocar el Col·legi Professional per a participar en els Consells o organismes consultius de l'Administració que considere oportuns.

Disposició transitòria primera.

El Ministre de Foment, a proposta de la Federació de Pràctics de Port d'Espanya, aprovarà els Estatuts provisionals del Col·legi, que regularan, conforme a la Llei, els requisits per a l'adquisició de la condició de col·legiat que permeti participar en les eleccions dels òrgans de govern, el procediment i termini de convocatòria de les mencionades eleccions, així com la constitució dels òrgans de govern.

Disposició transitòria segona.

Constituïts els òrgans de govern col·legials, segons el que estableix la disposició precedent, aquells remetràn al Ministeri de Foment, en el termini de sis mesos, els Estatuts a què es referix la legislació vigent sobre Col·legis Professionals. El citat Ministeri sotmetrà a l'aprovació del Govern els mencionats Estatuts. La citada aprovació deixarà sense efecte estos Estatuts provisionals.

Disposició final primera.

Es faculta el ministre de Foment per a dictar les disposicions necessàries per a l'execució de la present Llei.

Disposició final segona.

La present Llei entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 14 de novembre del 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

22649 LLEI 43/2002, de 20 de novembre, de sanitat vegetal. («BOE» 279, de 21-11-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta Llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

Un dels fins bàsics de la política nacional de sanitat vegetal és l'existència d'un marc legal apropiat per a protegir els vegetals i els seus productes contra els danys produïts per les plagues, a fi de mantindre'ls, per mitjà

de la intervenció humana, en nivells de població econòmicament acceptables, i per a impedir la introducció i extensió d'aquelles procedents d'altres àrees geogràfiques.

L'actual legislació sobre sanitat vegetal, que té el seu origen en la Llei de Plagues del Camp, de 21 de maig de 1908, i en la Llei de 20 de desembre de 1952, de defensa de les muntanyes contra les plagues forestals, es basa principalment en la normativa comunitària incorporada a la legislació espanyola per mitjà de les corresponents disposicions legals.

II

L'aprovació d'un nou marc jurídic per a la sanitat vegetal es fonamenta en la doble necessitat d'adaptar-lo als nombrosos canvis que han afectat el seu àmbit d'aplicació, així com adequar-lo a la configuració de l'Estat espanyol com a Estat autonòmic i com a Estat membre de la Unió Europea.

En efecte, es fa necessari regular en una norma de rang adequat els principis bàsics d'actuació de les distintes administracions públiques competents en matèria de sanitat vegetal i establir aspectes concrets que alludixen a les competències exclusives de l'Administració General de l'Estat relatives al comerç i sanitat exterior.

Esta regulació arreplega els aspectes fonamentals de la normativa dictada per la Unió Europea en la matèria, els quals ja han sigut objecte de desplegament en el nostre Dret intern a través de diferents disposicions de caràcter general, que continuaran vigents després de l'entrada en vigor de la Llei.

En conseqüència, l'objecte de la Llei és establir un marc uniforme que done cobertura legal al conjunt de normes actualment vigents en matèria de sanitat vegetal, d'acord amb l'actual distribució de competències entre l'Estat i les Comunitats Autònomes derivada del bloc de la constitucionalitat, i els compromisos assumits per Espanya com a Estat membre de la Unió Europea i com a conseqüència de la subscripció de convenis internacionals.

III

Des d'un altre punt de vista, cal considerar l'evolució de criteris que s'ha produït en la societat respecte a la seguretat dels aliments, a la salut laboral i a la protecció del medi ambient. Per això, la Llei ha de prevore els aspectes relatius als mitjans utilitzats en la lluita contra les plagues, en especial els productes fitosanitaris, per a garantir que en la manipulació i l'aplicació d'estos no hi haja efectes perjudicials per a la salut del consumidor o de l'aplicador, per als animals o per al medi ambient.

En este sentit, les corresponents autoritzacions oficials dels mitjans de defensa fitosanitària són l'instrument d'esta garantia, que no ha de reduir-se a l'àmbit de la sanitat vegetal, sinó que ha de transcendir al de la salut pública i al del medi ambient. La complexitat del procediment de concessió d'autoritzacions i la dinàmica d'ampliació a nous usos, amb la gestió corresponent de l'establiment dels límits màxims de residus per a l'àmbit de la Unió Europea o inclús mundial, determina la necessitat que hi haja una única autoritat competent en la concessió d'autoritzacions, tal com estableix la legislació comunitària.

No obstant, estes garanties s'han vist reforçades amb la recent creació de l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària per la Llei 11/2001, de 5 de juliol, ja que incorpora un nou instrument per a garantir la seguretat dels aliments que necessàriament haurà de tindre's present en les disposicions que es dicten en desplegament d'esta Llei.